

Павло Гай-Нижник (м. Київ)

Структури державної влади в ЗУНР – ЗО УНР (листопад 1918 р. – грудень 1919 р.)

Висвітлюється перебіг утворення Західноукраїнської Народної Республіки та формування органів державної влади ЗУНР (згодом – ЗО УНР) протягом 1918–1919 років.

Ключові слова: ЗУНР, ЗО УНР, державна влада, українська революція.

Pavlo Hai-Nyzhnyk

Structure of state power in the WUPR – WO UPR (november 1918 – December 1919)

The course of the formation of the Western Ukrainian People's Republic and formation of the state authorities of the WUPR (subsequently from the UPR) during the years 1918–1919 are covered. The author investigated the proclamation of statehood in Western Ukraine and the formation of branches of power, in particular: the constitutional legislative body – the Ukrainian National Council, the executive (government) – the State Secretariat, etc. The structural and personal composition of the WUPR parliament, as well as functions and responsibilities of government secretariats (ministries), courts and prosecutor's offices, powers of local authorities – local councils, local commissars and commandants, etc. are analyzed. The legislative acts of the Republic, which defined and regulated the state system in the country and divided the areas of competence of the legislative and executive power, its supreme and local authorities, were systematized and classified. The form of power and state-political system in the Western Ukrainian People's Republic is determined.

Key words: WUPR, WO UPR, state power, Ukrainian revolution.

Павел Гай-Ныжнык

Структуры государственной власти в ЗУНР – ЗО УНР (ноябрь 1918 – декабрь 1919)

Освещается ход образования Западно-Украинской Народной Республики и формирования органов государственной власти ЗУНР (впоследствии – ЗО УНР) в течение 1918–1919 годов.

Ключевые слова: ЗУНР, ЗО УНР, государственная власть, украинская революция.

Наприкінці Першої світової війни у зв'язку з поширенням революційної ситуації та кризою обох імперій – Російської та Австро-Угорської, до складу яких входили українські землі, посилювався процес боротьби українського народу за своє національне та соціальне визволення, метою якого було відновлення власної національної державності. Як відомо, головні події відбувалися в Наддніпрянській Україні, початок яким

поклато утворення УНР у листопаді 1917 року. У Західній Україні цей процес, ускладнений війною, що продовжувалася, розрухою та агресивними діями більш сильніших націй-конкурентів, стосувався переважно Галичини, що розгорнувся наприкінці 1918 р.

Створена у Львові на початку 1848 р. перша національна представницька організація – Головна Руська Рада (ГРР)¹ у відозві від 10 травня

¹ Установчі збори Головної Руської Ради відбулися 2 травня 1848 р. за сприяння тогочасного губернатора Галичини і Володимирії графа Франца Зерафа Штадіона фон Вартгаузена і Таннгаузена в консисторії собору Святого Юра. У зв'язку з тим, що митрополит Михайло Левицький перебував тоді у своїй замській резиденції в Унівському монастирі, зборами керував єпископ-помічник Григорій Яхимович. Його обрали й головою ГРР, хоча її безпосереднім провідником став його заступник – Михайло Куземський. Другим заступником обрано юриста Івана Борискевича. Основними принципами діяльності ГРР визначалися: вірність цісареві Фердинандові I – «конституційному царю Галичини й Володимирії» та його нащадкам, а також укріплення та розвиток «нашої руської народності».

1848 р. зазначала: «ми русини² галицькі належимо до великого руського народу, котрий говорить однією мовою та складає 15 мільйонів, з яких 3,5 (півтретя) мільйона замешкує Галицьку землю»³. Невдовзі у своїй політичній заяві від 9 червня 1848 р. Головна Руська Рада заявила про своє прагнення домогтися адміністративного поділу Галичини (на той час до неї входила й Буковина) та утворення з її українських етнічних земель окремої австрійської провінції. Одночасно з цим мало відбутися й урівноправлення української громади з іншими народами, а Української греко-католицької церкви з іншими конфесіями. До наступного кроку національного визволення й соборності мали призвести втілення домагань українських депутатів, висловлені у новоствореному віденському парламенті. Йшлося про утворення з усіх українських земель Австрії – Східної Галичини з Лемківщиною, Буковини та українського Закарпаття окремого коронного краю зі своїм сеймом та урядом⁴.

Згадані дії політичного представництва української громади стали наслідком тривалої подвижницької діяльності значного кола українських науковців, духовних діячів Західної України початку ХІХ ст., які у своїх творах обґрунтовували концепції автохтонності українства, національної спорідненості Галичини, Буковини й Закарпаття з Наддніпрянською Україною⁵. У програмних документах українських партій – радикалів (РУРП), соціал-демократів (УСДП), національних демократів (УНДП) щодо національного питання висловлювалося прагнення утворення передусім Галицько-Буковинської територіально-національної автономії, а у майбутньому – змагатися до створення суверенної Української держави на всіх етнічних українських землях⁶.

Однак ці занадто радикальні для імперії плани, що могли істотно змінити розстановку національних сил, наштовхнувшись на відчайдушний опір передусім польської сторони, не принесли позитивних наслідків. Водночас накреслені обрії національно-політичного руху в Австро-Угорській імперії, що пов'язувалися з місцевою національною автономією (поки що) та соборністю стали дороговказом до буремного 1918 року⁷.

Наступні події були прискорені Першою світовою війною. Новітнє національне пробудження західних українців відбулося у 1918 р., що було пов'язано з загальним революційним процесом, який охопив Східну Європу, включаючи й Австро-Угорщину. Значимі державотворчі здобутки в Наддніпрянській Україні, значна активізація в напрямі національного самовизначення політичних сил українства, передусім у Галичині та Буковині, широко відомі «14 пунктів» В. Вільсона⁸ т. зв. Програми миру, з їх визначальною тезою «права націй на самовизначення», де український народ на теренах Австро-Угорської імперії хоча згадувався й опосередковано, спонукав українські політичні сили до активізації своїх дій.

Нагадаю, що галицьке політичне представництво українців вже наприкінці 1917 р., зустрічаючи перепони з боку польських сил та імперського центру, ультимативно заявляло у віденському парламенті про нагальну потребу побудови українського державного тіла на основі традицій давнього українського Галицько-Волинського князівства. Причому заявлялося, що ця територія, як частина неподільної спадщини всього українського народу, може як залишитися у складі Австрії, так і, за волею ук-

² До кінця ХІХ ст. українці на західних землях називали себе здебільшого «русинами», а українську мову – руською. – П. Г.-Н.

³ Будьмо народом // Зоря Галицька. – 1848. – 10 травня.

⁴ Антонович М. Історія України. – Т. 4. – Прага: Нова доба, 1942. – С. 72; Охримович Ю. Розвиток української національно-політичної думки (від початку ХІХ століття до Михайла Драгоманова). – Нью-Йорк: Вид-во Чарторийських, 1965. – С. 37.

⁵ Яремчук В. Д. Вплив національної ідеї на визвольну боротьбу в західноукраїнському регіоні на початку ХХ ст. // Події і особистості революційної доби / Збірник. – К.: ППІЕНД, 2003. – С. 9–10.

⁶ Українські політичні партії кінця ХІХ – початку ХХ ст.: програмові і довідкові матеріали. – К.: Консалтинг, Фенікс, 1993. – С. 26–27.

⁷ Гай-Нижник П. ЗУНР – ЗО УНР: становлення органів влади і державного управління (1918–1919 рр.). – К., 2018. – 146 с.

⁸ Гай-Нижник П. Політичні погляди Вудро Вільсона у допрезидентський період його життя та діяльності // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – Вип. 39. – К., 2008. – С. 67–77.

раїнців, бути влученою до УНР⁹. На початку жовтня 1918 р., коли офіційний Відень у переддень мирних переговорів з Антантою був вимушений визнати «14 пунктів» В. Вільсона, з боку Української парламентської репрезентації (Є. Петрушевич, К. Левицький) було виголошено низку заяв з вимогою негайного утворення української автономії в Австрії. У них було категорично зазначено, що у випадку невиконання цих вимог, українці, виходячи з права на самовизначення, домагатимуться прилучення усіх українських земель Австро-Угорщини, включаючи й угорське Закарпаття, до гетьманської Української Держави¹⁰.

12 жовтня 1918 р. представники польських кіл з Галичини на прийнятті у імператора заявили від імені Галичини, що вони відокремлюються від Австрії й возз'єднуються з Польщею. З цією метою 28 жовтня 1918 р. на нараді у Кракові галицькі поляки створили Польську ліквідаційну комісію, яка повинна була зайнятися питанням переобрання влади в Галичині від Австрії до Польщі, визначивши місцем свого постійного урядування м. Львів. Своєю чергою Українська Національна Рада¹¹ у своєму статуті від 18 жовтня 1918 р. заявила, що вважає за свій обов'язок «виконати в хвили, яку признає за відповідну, іменем українського народу австро-угорської монархії, його право самоозначення та рішити про державну долю всіх областей, заселених тим народом»¹². А вже наступного дня УНРада проголосила, що «ціла етнографічна українська область в Австро-

Угорщині, зокрема Східна Галичина з граничною лінією Сяну з влученням Лемківщини, північно-західна Буковина з містами Чернівці, Строжинець і Серет та українська полоса північно-східної Угорщини – творять одноцілу українську територію»¹³. У вказаній прокламації також зазначалося, що «Українська Національна Рада виготовить конституцію для утвореної тим способом держави, на основах: загального, рівного, тайного і безпосереднього права голосування з пропорціональним заступництвом, з правом національно-культурної автономії та з правом заступництва в правительстві для національних меншин»¹⁴.

Наприкінці жовтня 1918 р. в Австро-Угорщині відбулася революція, в результаті якої було повалено монархічну владу. 24 жовтня проголосила свою незалежність Угорщина, а 28 жовтня у Празі проголошено незалежну Чехо-Словацьку Республіку. 29 жовтня було проголошено утворення Сербо-Хорвато-Словенської держави, яка пізніше була перейменована на Югославію¹⁵. 12 листопада 1918 р. республікою було проголошено Австрію.

У ці процеси впліталися й події на українських землях. Після того, як імператор Карл I звернувся з маніфестом «До моїх вірних австрійських народів», 18–19 жовтня 1918 р. у Львові був скликаний з'їзд мужів довір'я з цілого краю. Це були представники усіх політичних партій Галичини, Буковини, депутатів австрійського парламенту галицького і буковинського сеймів, духовенства. Згідно плану, на цьому з'їзді мала

⁹ Лозинський М. Українська революція: Розвідки і матеріали. Галичина в рр. 1918–1920. – Т. V. – Відень, 1922. – С. 23.

¹⁰ Stenographische Protokolle über die Sitzungen des Hauses der Abgeordneten des österreichischen Reichsrates im Jahre 1917 und 1918. XXII Session. – Wien, 1918. – Bd. 1. – S. 4553.

¹¹ Українська Національна Рада (УНРада) постала 18–19 жовтня 1918 р. після проведеної у Львові у приміщенні Народного Дому конституанти – представницького зібрання (бл. 500 осіб). Головною метою було втілення права на самовизначення українських земель Австро-Угорської монархії, що перебувала у стадії перманентного розпаду. До складу УНРади входили усі українські депутати обох австрійських палат (Палати послів і Палати панів), крайових сеймів Галичини й Буковини, представники єпископату, по три представники українських партій з цих земель; крім того, до неї було кооптовано видатніших непартійних фахівців, представників молоді, проведено вибір від повітів та міст й надано місце представництву національних меншостей, які цим правом не скористалися. Усього УНРада налічувала 150 членів (передбачалося ж: усього – 226, з них (пропорційно до відсотку від загальної кількості громадян) українці – 160, поляки – 33, євреї – 27, німці – 6).

¹² Левицький К. Великий зрив (До історії української державності від березня до листопада 1918 р. на підставі споминів та документів). – Льв.: Червона калина, 1931. – С. 113–114.

¹³ Там само. – С. 115–116.

¹⁴ Там само.

¹⁵ Утвердження ленінських ідей про державу і право на Україні. – Льв., 1972. – С. 210.

бути утворена конституанта (Українська Національна Рада) і проголошена українська державність.

Під час роботи УНРади 19 жовтня 1918 р. до неї надійшла відозва від угорських українців (Закарпаття), що засвідчувало усвідомлення ними своєї національної належності і зв'язку з усім українським народом. Ця відозва, зачитана привселюдно, закінчувалася такими словами: «Ви, наші рідні браття, повинні стати за нами і з'єднати з собою. Наш народ дожидає того спасення, щоби раз вже висвободитися від ярма другого народу»¹⁶. Виходячи з напруженої ситуації, пов'язаної з гострим національним суперництвом у самій Австро-Угорщині, непевного становища української державності в Наддніпрянській Україні, УНРада прийняла рішення утворити самостійну державу, котра, виходячи з розвитку подій, увійшла б до складу Соборної України або ж певний час знаходилася б у федеративному союзі з Австрією.

Отже *Українська Національна Рада* (УНРада), створена 18 жовтня 1918 р. у Львові як Конституанта (Конституційні Збори) українського народу, що проживав на своїх етнографічних землях в Австро-Угорській імперії, стала вищим законодавчим органом Західно-Української Народної Республіки. До складу УНРади, згідно зі Статутом від 18 жовтня 1918 р., увійшли: всі українські депутати обох палат австрійської Державної Ради (Парламенту і Палати панів), крайових соймів Галичини й Буковини, по три представники українських політичних партій з цих земель. Крім зазначених у Статуті делегатів, у засіданнях УНРади брали участь представники від українського студентства Галичини. Функції президії УНРади у період львівської сесії виконувала президія Української парламентарної репрезентації в австрійському парламенті. 19 жовтня 1918 р. УНРада прийняла постанову про утворення Української Держави на українських етнографічних землях у складі Австро-Угорщини та закликала національні меншини направити своїх представників до УНРади пропорційно кількості населення. Президентом УНРади став *Євген Петрушевич*.

Разом з тим Українська Національна Рада вирішила проявити свою лояльність щодо ще існуючої Австро-Угорської монархії, звернув-

шись до властей у Відні з пропозицією затвердити рішення УНРади про проголошення Української державності.

УНРада утворила три комісії (делегатури) з функціями вищої виконавчої влади:

- «Загальну» (тимчасовий уряд) у Відні під керівництвом Є. Петрушевича (25 жовтня 1918 р.). 25 жовтня 1918 р. віденська делегація офіційно повідомила про створення УНРади й представила її державну програму голові австрійському уряду Максусу Гусареку фон Гейнлейну й безуспішно домогалася легітимної передачі влади від австрійського уряду. 26 жовтня 1918 р. Є. Петрушевич від імені УНРади вислав ноту до президента США Вудро Вільсона, в якій доводив до його відома факт утворення Української Держави та просив підтримки у вирішенні українського питання;

- для вирішення справ Галичини і Закарпаття («Галицьку») – у Львові (голова – К. Левицький). Львівська делегація УНРади, делегати якої постійно проживали у Львові, здійснювала заходи з організації української влади в Східній Галичині. 29 жовтня 1918 р. було утворено Центральне бюро УНРади у Львові (голова – Р. Перфецький) та Харчовий уряд (голова – С. Федак). 30 жовтня 1918 р. УНРада закликала українське населення Галичини не виконувати розпорядження Польської ліквідаційної комісії та визнала Легіон українських Січових стрільців як основу національних збройних сил проголошеної держави;

- «Буковинську» у Чернівцях (голова – О. Попович). 25 жовтня 1918 р. буковинську делегацію доповнили 10 представників і вона отримала назву: Український крайовий комітет Буковини. Після встановлення української влади в Чернівцях та обрання О. Поповича президентом краю, 7 листопада 1918 р. Крайовий комітет ухвалив нову назву – Українська Крайова Національна Рада (голова – А. Артимович). 9 листопада 1918 р., після окупації Буковини румунськими військами, більшість її делегатів залишили Чернівці.

На зборах 19 жовтня було обрано Президію Української Національної Ради, яка представляла УНРаду в період між сесіями. Тоді ж представник від Української соціал-демократичної партії (УСДП) М. Ганкевич висловився за проголошення з'єднання з Наддніпрянською Україною,

¹⁶ *Левицький К.* Великий зрив (До історії української державності від березня до листопада 1918 р. на підставі споминів та документів)... – С. 118.

хоча члени партії вирішили не брати участі в Українській Національній Раді. З'їзд було проголошено закритим, що викликало незадоволення серед присутніх, які домагалися дебатів і голосування про прийняття рішення. Тим часом розпад Австро-Угорщини пішов дуже швидко, зв'язки між виконавчими делегатурами перервалися.

Варто зауважити, що створення 18–19 жовтня 1918 р. у Львові Української Національної Ради хоч і спиралося на цесарський маніфест від 16 жовтня 1918 р., проте не означало реальної зміни влади в Галичині та Буковині. Незважаючи на зусилля віденської делегації УНРади, навіть формальної передачі влади українцям у Східній Галичині не відбулося. Максимум, чого домоглася віденська делегація УНРади, було рішення австрійської Ради міністрів про обсадження староств і повітових дирекцій скарбу урядовцями-українцями. Крім того, передбачалося зайняття українцями посад суддів та урядовців на залізничних станціях¹⁷. Даремно очікуючи вказівок з Відня, львівська делегація УНРади уконституювалася лише 27 жовтня 1918 року. Відразу після цього вона прийняла рішення про запровадження на місцях інституту повітових комісарів УНРади, яких мали обрати делегати від сільських громад повіту. Рішення передбачало також утворення при комісаріатах прибічних Рад. Крім того мова йшла про вибори громадських комісарів і сільських прибічних Рад, що мали відбуватися на зборах у громадах краю¹⁸.

Скликання в усіх повітах Галичини організаційних зборів для формування повітових і громадських організацій УНРада призначила на 6 листопада 1918 р. Проведення цієї акції доручалося наявним повітовим організаціям¹⁹. Аби не допустити переходу влади в Східній Галичині до рук Польської ліквідаційної комісії, урядникам української національності, котрі працювали в державних установах, було наказано до остаточної передачі влади УНРаді виконувати обов'язки австрійських урядників²⁰. 29 жовтня

1918 р. львівська делегація ухвалила «Устав і Інструкції для повітових органів Української Національної Ради», де були сформульовані способи організації та компетенція створюваних на національній основі повітових, міських і сільських виконавчих структур²¹.

31 жовтня делегація Української Національної Ради поставила перед галицьким намісником генералом Г. Гуйном вимогу передати владу в її руки. Проте намісник відмовився зробити це, посилаючись на відсутність відповідних директив віденського уряду²². Керівництво ж львівської делегації УНРади, очікуючи повідомлення з Відня про офіційну передачу влади в Східній Галичині українцям, утримувалось від заклику до перейняття влади на місцях. Таким чином, УНРадою було фактично встановлено ситуацію двовладдя, коли створені національні місцеві органи мали діяти паралельно з існуючою австрійською адміністрацією.

Тим часом Український Центральний Військовий Комітет, який не орієнтувався на Відень і не мав віри австрійському урядові, готувався до створення власної військової сили, а відтак не допустив Польську ліквідаційну комісію до Львова. У другій половині жовтня Український Центральний Військовий Комітет поділив край на військові округи, розіслав своїх кур'єрів до районів і до військових частин, призначив окружних військових комендантів.

Саме цей Комітет (переіменований вже на Українську Генеральну Команду) у ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1918 р. здійснив у Львові український державотворчий переворот. Українські військові частини 15-го полку крайової оборони, 50-го сторожового та 41-го супровідного куренів вийшли з касарень, роззброїли жовнірів-неукраїнців, обложили усі найважливіші урядові будинки і зайняли їх. Переворотом керував Дмитро Вітовський. Над львівською ратушею замайорів український синьо-жовтий прапор, його підняв молодий стрілець С. Паньківський.

¹⁷ Гоцуляк М. Перший Листопад 1918 року на західних землях України (зі спогадами і життєписами членів Комітету Виконавців Листопадового Чину). – К., 1993. – С. 52–53; Лозинський М. Українська революція: Розвідки і матеріали. Галичина в рр. 1919–1920. – С. 35.

¹⁸ Львівська делегація Національної Ради // Діло. – 1918. – 29 жовтня.

¹⁹ Зарядження Української Національної Ради // Діло. – 1918. – 29 жовтня.

²⁰ Львівська делегація Національної Ради // Діло. – 1918. – 29 жовтня.

²¹ З Делегації Української Національної Ради у Львові // Діло. – 1918. – 31 жовтня; ЦДІА у м. Львові, ф. 581, оп. 1, спр. 93, арк. 12–12 зв.

²² Матейко Р. Галицькі лицарі волі. Українські визвольні змагання на Тернопільщині 1900–1920 років у контексті історії України. – Тернопіль: Принтер-інформ, 2002. – С. 65.

Одразу ж після перевороту владу від австро-угорської адміністрації перебрала на себе Українська Національна Рада. Вранці 1 листопада 1918 р. Д. Вітовський повідомив у Київ: «Зайнятий українськими військами Львів складає поклін Києву, столиці всієї України»²³. Новопризначений намісник В. Децикевич офіційно передав владу в Галичині Костю Левицькому.

Того ж дня УНРада випустила Відозву до українського народу, в якій виголошувалося:

«Дня 19 жовтня твоєю волею утворилася на українських землях бувшої австро-угорської монархії Українська Держава і її найвисша власть, Українська Національна Рада.

*З нинішнім днем Українська Національна Рада обняла власть в столичнім місті Львові і на цілій території Української Держави»*²⁴.

У Відозві наказувалося, що «заки будуть устанвлені органи державної влади в законнім порядку, українські організації по містах, повітах і селах мають обняти всі державні краєві і громадські уряди і в імені Української Національної Ради виконувати власть», а існуючі на той час неприхильні до Української Держави місцеві уряди мали бути усунені²⁵. Усі українці-вояки колишньої австро-угорської армії оголошувалися підпорядкованими українській владі й відкликалися на Батьківщину з усіх фронтів. Населенню наказувалося організовувати бойові дружини й забезпечувати лад і спокій на місцях, а надто – тримати під контролем залізниця, пошти й телеграф. УНРада гарантувала всім національностям національну та релігійну рівноправність. До видання нових законів Української Держави мали бути чинними старі австро-угорські закони, якщо вони «не стоять у противенстві до основ Української Держави»²⁶. Відозвою також доводилося до відома населення про намір УНРади скликати Установчі збори на основі загального, рівного, безпосереднього і таємного виборчого права, а також, що як тількино буде створено український уряд, його склад і програму буде широко оголошено.

Зі свого боку Українська Генеральна Команда (колишній Військовий Комітет) розіслала кур'єрів до усіх закутків Галичини з закликами до негайного взяття влади. Усе це було зроблено від імені Української Національної Ради, хоч і без згоди її президії та більшості членів. Українська Генеральна Команда не мала великої надії на успіх і перемогу цієї акції, проте мала бажання не допустити до того, аби Львів і Східна Галичина перейшли під польську владу²⁷.

У жовтні–листопаді 1918 р. за участю членів Конституанти у більшості повітів Східної Галичини було утворено повітові (в Коломиї та Стрию – окружні) УНРади (проте їхній склад та діяльність ще не було регламентовано). У повіті краю були направлені уповноважені УНРади і військові команди (вони називалися кур'єрами) з наказом місцевим українським військовим командам брати виконання влади на місцях в свої руки²⁸. Останні це здійснили у Станіславові, Коломиї, Долині, Снятині, Раві-Руській, Золочеві, Сколе, Городку, Підгайцях, Жовкві, Печеніжині, Кам'янці-Струмиловій, Буську. У Тернополі, Перемишлі, Бориславі, Дрогобичі, Рудках, Бережанах, Стрию, Турці, Гусятинському повіті і Самборі владу було взято в результаті селянських виступів, а в Дрогобичі – виступу робітників²⁹.

Як правило, новоприбулий комісар випускав звернення до мешканців підпорядкованого краю чи населеного пункту, в якому після повідомлення про встановлення Української Держави і переходу влади з 1 листопада до Української Національної Ради, мешканці закликалися до спокою і послуху, в місті, селі чи повіті оголошувався стан облоги, вимагалася здача населенням зброї та амуніції «під загрозою дотеперішнього воєнного права» й заборонявся продаж алкогольних напоїв до подальших розпоряджень³⁰.

9 листопада 1918 р. на засіданні Української Національної Ради було вирішено дати державі назву – Західно-Українська Народна Республіка (ЗУНР). До її складу, окрім Східної Галичини, входили Північна Буковина і Закарпаття, тобто

²³ Там само. – С. 66.

²⁴ Лозинський М. Українська революція: Розвідки і матеріали. Галичина в рр. 1918–1920. – С. 42.

²⁵ Там само. – С. 42–43.

²⁶ Там само.

²⁷ Охримович В. Львів // Діло. – 1928. – 1 листопада.

²⁸ Лозинський М. Українська революція: Розвідки і матеріали. Галичина в роках 1918–1920. – С. 42–43.

²⁹ Лісна І. С. Становлення української державності в Галичині (1918–1923 рр.). – Тернопіль, 2001. – С. 36.

³⁰ Державний архів Львівської області (далі – ДАЛО), ф. 1259, оп. 1, спр. 5, арк. 1.

землі колишньої Австро-Угорської монархії, населені українцями. Держава ЗУНР охоплювала близько 70 тис. кв км території з населенням 6 млн громадян (у тому числі: 71% українців, 14% – поляків, 13% – євреїв, 2% – угорців, румунів та ін.).

На початку листопада 1918 р. створювані Українські Національні Ради Закарпаття (у Пряшеві, Хусті, Любовні, Сваляві, Сиготі, Ясіні та ін.) декларували про прагнення українців-закарпатців увійти до складу ЗУНР і Наддніпрянської державності³¹. Протягом 1918 р. – першої половини 1919 р. суспільно-політичні події в українському середовищі Закарпаття точилися навколо трьох основних центрів – Старої Любовні (згодом Пряшева) на заході Закарпаття, Ужгорода – у центрі та Хуста – на сході. Так, у Старій Любовні 8 листопада 1918 р. відбулося багатотисячне віче представників багатьох українських сільських громад, яке перетворилося на могутню маніфестацію з гаслами возз'єднання всього Закарпаття з Україною. На вічі було утворено впливову Руську Народну Раду (РНР), яку очолив М. Якуб'як, ухвалено Маніфест до русинів Угорщини з основними гаслами відриву від Угорщини та об'єднання з Україною. У середині листопада РНР перенесла свій центр до Пряшева, де 19 листопада 1918 р. скликала чергове масове віче. На ньому були схвалені резолюції про вільне самовизначення українського народу на своїх етнічних землях, повну національну свободу поряд з іншими народами Угорщини. РНР винесла протест проти можливості розриву національної території і прилучення Закарпаття проти волі його населення до якоїсь іншої держави, окрім української. Подібно до вимог галицької УНРади закарпатська РНР домогалася окремого національного представництва на Міровій конференції в Парижі³². Проте невдовзі Буковину захопила Румунія, а Закарпаття спочатку відійшло до складу Угорщини, а у січні–квітні 1919 р. – до Чехо-Словаччини. Таким чином, фактично ЗУНР охоплювала тільки територію Східної Галичини та Західного

(Галицького) Поділля з населенням 4 млн громадян (75% – українці, 12% – поляки, 11% – євреї, 2% – інші національності)³³.

Ще 5 листопада 1918 р. УНРада випустила звернення до українського народу, в якому виклала основоположні засади своєї державної політики. У новоствореній державі, зазначалося в документі, «не буде поневолення нації нацією і не сміє бути панування багатших та економічно сильніших над бідними й економічно слабшими. В Українській Державі всі горожане без різниці мови, віри, роду, стану чи пола будуть справді рівні перед правом й наскрізь демократичний лад, опертий на загальнім, рівнім, безпосереднім, тайнім і пропорціональнім виборчим праві, від громади починаючи і на державі кінчаючи, забезпечить верховний голос у державі демократичній, масам робочого народу. Хлібороб і робітник будуть основою і керманичами держави»³⁴. Щойно збереться по заспокоєнні краю український парламент, зазначалося у зверненні, він щонайперше здійснить справедливую земельну реформу на користь малоземельних і безземельних селян, а робітниче законодавство забезпечить робітникові 8-годинний день праці та «дасть безпеку на старість і нездібність до праці і взагалі подасть охорону праці»³⁵. УНРада закликала громадян до єдності й захисту здобутої державності, для чого мусить бути створена сильна армія, а отже «ніхто, хто є Українцем, не сміє відтягтися від великого діла, від жертви для щасливої будучини будучих поколінь»³⁶.

9 листопада Українською Національною Радою було сформовано вищий виконавчий і розпорядчий орган – *Тимчасовий Державний секретаріат (Рада державних секретарів)* на чолі з *Костем Левицьким*. Наступного дня, 10 листопада, він склав урочисту присягу на вірність українському народові і державі.

«Вступаючи в уряд, – заявив К. Левицький, – уважаємо за відповідне зазначити, що стоїмо на демократичнім принципі. Ми вийшли з народу і для народу буде присвячена наша праця. Нашим обов'язком буде – берегти добра і права

³¹ Оршан Я. Закарпаття. – Париж, 1938. – С. 7.

³² Верига В. Визвольна боротьба в Україні. 1914–1923 рр. – Т. 1. – Л.: Інститут українознавства ім. Івана Крип'якевича НАНУ, 2005. – С. 400–403.

³³ Кульчицький В. С., Настюк М. І., Тищик Б. Й. Історія держави і права України. – Л., 1996. – С. 177.

³⁴ ДАЛО, ф. 1259, оп. 1, спр. 1, арк. 1.

³⁵ Там само.

³⁶ Там само.

Західно-Української Держави; нашим змаганням – забезпечити лад, спокій і добробут держави. Лиш український режим буде в нашій державі. Цілому населенню без огляду на національність і віросповідання, без огляду на соціальне становище будуть забезпечені всі права і рівні так соціальні, як і політичні»³⁷.

У складі Державного секретаріату було 14 міністерств – Державних секретаріатів, які очолювалися державними секретарями: внутрішніх справ (Льонгин Цегельський), зовнішніх справ (Василь Панейко), фінансів (тимчасово Кость Левицький), військових справ (Дмитро Вітовський), судових справ (Сидір Голубович), торгівлі і промислу (Ярослав Литвинович), земельних справ (Степан Баран), шляхів (Іван Мирон), пошт і телеграфу (Олександр Пісецький), праці і суспільної опіки (Антін Чернецький), суспільного здоров'я (Іван Куровець), освіти (мав бути Степан Смаль-Стоцький, тимчасово – Олександр Барвінський), віросповідання (Олександр Барвінський), публічних робіт (Іван Макух). Було створено також Харчовий відділ, прирівняний до секретаріату, який очолив Степан Федак³⁸.

10 листопада 1918 р. УНРада доручила Раді державних секретарів здійснити необхідні заходи для об'єднання усіх українських земель в одну державу. 12 листопада 1918 р. до УНРади були кооптовані представники від політичних партій та війська, а вже наступного дня (13 листопада 1918 р.) Українська Національна Рада визначила конституційні засади новоствореної держави, прийнявши *Тимчасовий Основний Закон «Про державну самостійність українських земель колишньої Австро-Угорської монархії»*³⁹. Тимчасовий Основний Закон мав позитивне значення для формування правової системи ЗУНР, у тому числі й законодавчої техніки.

Закон поділено на п'ять артикулів, які мають назви, що відображають їх зміст, і наскрізну нумерацію, однак немає підписів відповідних посадових осіб. Структура акта ґрунтується на логічному викладі його змісту.

В Артикулі I закону закріплювалася назва держави – Західно-Українська Народна Республіка.

В Артикулі II записано, що її територія включає українські етнографічні землі колишньої Австро-Угорської монархії, тобто – коронні краї Галичини і Буковини та українські комітати Закарпаття – згідно «етнографічної карти Австрійської монархії». «Простір Західно-Української Народної Республіки покривається з українською суцільною етнографічною областю в межах бувшої австро-угорської монархії – то є з українською частиною бувших австрійських коронних країв Галичини з Володимирією і Буковини та з українськими частинами бувших угорських столиць (комітатів): Спиш, Шариш, Земплин, Уг, Берег, Угоча і Марморос – як вона означена на етнографічній карті австрійської монархії Карла барона Черніга, *Ethnographische Karte der osterreichischen Monarchie, entworfen von Karl Freiherrn Czernig, herausgegeben von K. K. Direktion der administrativen Statistik. Wien 1855. Masstab 1:864.0*», – зазначалося в Основному Законі⁴⁰. Ця територія творить самостійну Західно-Українську Народну Республіку (Артикул III).

В Артикулі IV закріплювалося верховенство і суверенітет народу в державі, який здійснює їх через свої представницькі органи, обрані на підставі загального, рівного, прямого, виборчого права при таємному голосуванні, за пропорційною системою. Виборчим правом наділялися усі громадяни держави, без різниці національності чи статі. Найвищим органом влади мали стати Установчі збори ЗУНР, а до їх обрання уся повнота законодавчої влади належала Українській Національній Раді, виконавчої – Державному секретаріатові.

Гербом ЗУНР був затверджений золотий лев на синьому полі, обернутий у праву сторону; прапором – традиційний синьо-жовтий. Затверджено й державну печатку ЗУНР (Артикул V)⁴¹.

Зазначу, що спосіб закріплення процедури реалізації закону потребував вдосконалення, позаяк зміст і обсяг прав та обов'язків суб'єктів при регулюванні цих питань чітко не було визначено та закріплено здебільшого надто узагальнено.

Українська Національна Рада стала вищим законодавчим органом ЗУНР на чолі з її президентом (з червня 1919 р. – диктатором) *Євгеном*

³⁷ В Галичині // Нова Рада. – 1918. – 24 (11) листопада.

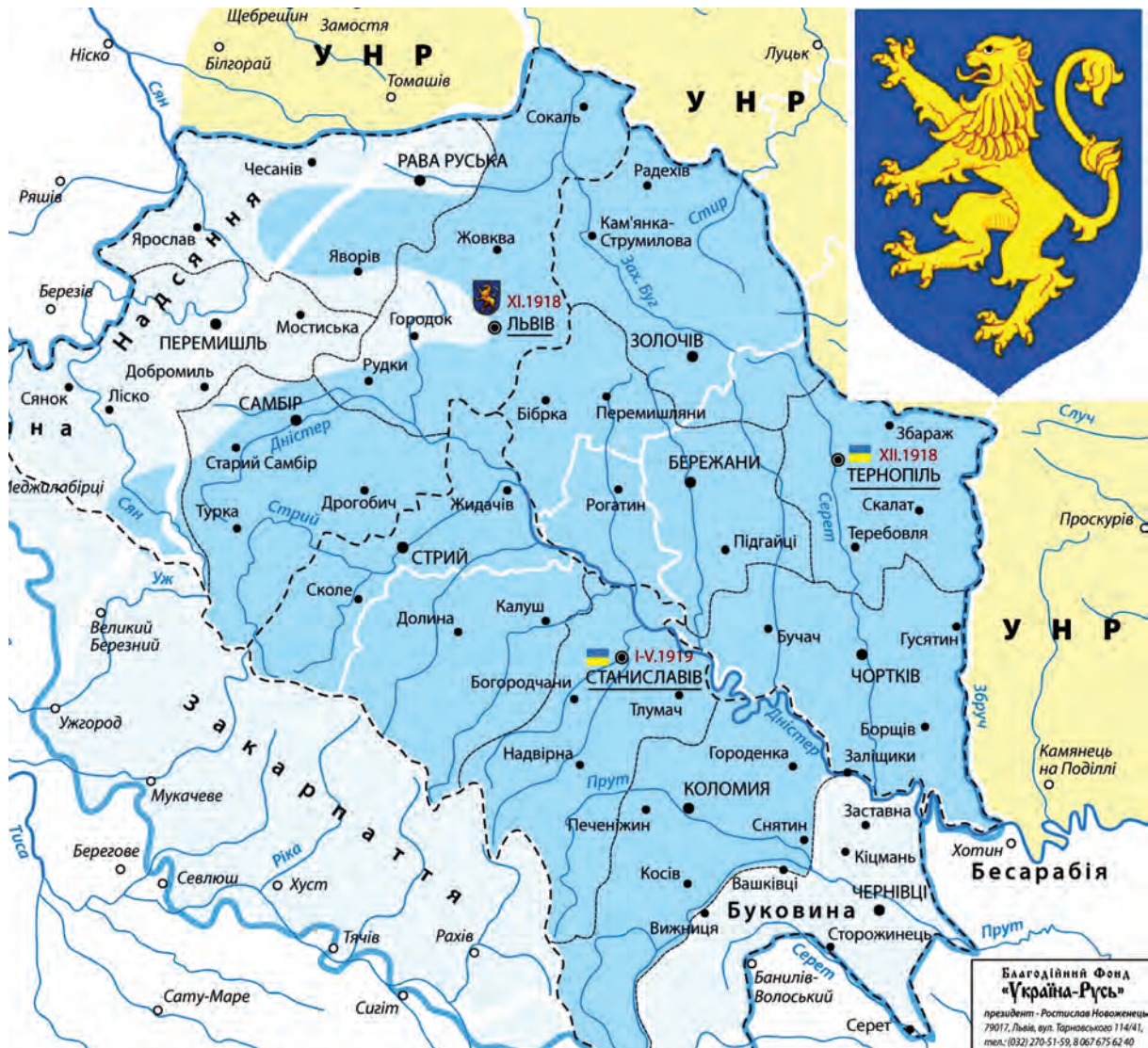
³⁸ *Чубатий М.* Державний лад на Західній області Української Народної Республіки. – Л., 1921. – С. 16–17.

³⁹ ЦДАВО України, ф. 2192, оп. 2, спр. 3, арк. 35–35 зв.; ф. 3505, оп. 1, спр. 135, арк. 169–169 зв.

⁴⁰ Там само.

⁴¹ Там само.

Петрушевичем. Склад її в основному залишився попереднім, збільшилася тільки кількість членів за рахунок представництва повітів і більших міст Галичини.

15 листопада на засіданні УНРади було прийнято закон «Про доповнення складу Української Національної Ради від повітів та більших міст краю»⁴², тобто вирішено зробити її більш представницьким органом згідно закону. Відтак, слід було обрати по одному делегату від кожного повіту, а також від міст: Львова – 4, Чернівців – 2, Станіславова – 2, Перемишля – 1, Дрогобича – 1, Коломиї – 1, Тернополя – 1, Стрия – 1, Ярослава – 1, Самбора – 1, Золочева – 1, Бережан – 1, Борислава – 1. Вибір тих делегатів, говорилося у законі, «здійснюють повітові органи

за участю просвітніх, культурних, економічних і політичних організацій на спільному засіданні», яке скликав повітовий комісар. Обиралися й «провірочна комісія», яка затверджувала результати і правильність проведення виборів. Вибори належало провести у часі від 22 по 26 листопада 1918 р.

Протягом наступних днів було прийнято ще декілька важливих законів, які стосувалися процесу організації державно-політичної системи Західно-Української Народної Республіки. Так, 16 листопада на засіданні Української Національної Ради було прийнято Закон «Про тимчасову адміністрацію областей Західно-Української Народної Республіки»⁴³. З огляду на цей закон, питання чинності правових актів колишньої

⁴² ЦДІА у м. Львові, ф. 581, оп. 1, спр. 96, арк. 6.

⁴³ Збірник законів, розпорядків та обіжників, проголошених Державним Секретаріатом Західно-Української Народної Республіки. – Станіслав, 1918. – С. 5–7.

Австро-Угорської монархії було визначено в ЗУНР чітко: вони зберігали чинність до видання правових актів ЗУНР, якщо не суперечили її законодавству.

Закон став правовою основою діяльності уряду ЗУНР та нижчих органів урядування та управління. Згідно із §1, на території Західно-Української Народної Республіки залишилося в силі попереднє австрійське законодавство, якщо воно не суперечило інтересам, суті і цілям Української держави. У законі вказувалося, що усі службовці і «державна служба бувшої австрійської держави, котрі зложать письмове приречення» чесно служити українській державі, залишаються на своїх місцях. Усі адміністративні органи і власті на території Західно-Української Народної Республіки «підлягають Державному Секретаріату», який є найвищим органом виконавчої влади держави. На місцях запроваджувалися посади державних повітових комісарів, які здійснювали «заряджання урядам», дозволяли або забороняли носити зброю цивільним особам, контролювали справедення державних установ, призначали (до часу проведення виборів) сільських і містечкових комісарів (такі комісари призначалися там, де усувалися антиукраїнські старі комісари, лояльні ж – затверджувалися).

Перебравши в свої руки основні державні установи, українці розпочали формування системи виконавчої влади на національній основі. Не створюючи принципово нових управлінських структур, вони відновили функціонування існуючих при австрійському режимі місцевих виконавчих органів. Керівниками повітової адміністрації стали новопризначені українські комісари. Посада повітового комісара замінювала начальника місцевої адміністрації – повітового старосту, який при колишній австрійській владі підпорядковувався галицькому наміснику.

Як правило, у перші дні повстання *посада повітового комісара* доручалася комусь з членів підготовчого комітету чи лідерів місцевої інтелігенції⁴⁴. Проте згідно з інструкцією, повітові комісари мали бути обрані делегатами (відпоручниками) громад і затвержені УНРадою у

Львові. Відпоручників громад мали обирати їхні мешканці на основі загального і рівного права голосування особами віком від 20 років. Селам з населенням більшим від 3 тис. мешканців надавалося право делегувати на кожних наступних 2 тис. осіб – на одного відпоручника більше⁴⁵. З перших днів комісаріати підпорядковувалися та звітували львівській делегації УНРади. З утворенням Державного секретаріату комісаріати увійшли в підпорядкування центральному виконавчому органу ЗУНР.

Згідно ж з Законом «Про тимчасову адміністрацію областей Західно-Української Народної Республіки» повітовий комісар затверджував обрані кандидатури сільських і міських комісарів. Йому належало право розпуску «прибічних» рад і призначення нових виборів до них. Крім цього повітові комісари повинні були: 1) оберігати інтереси української державності та протидіяти будь-яким спробам завдати їй шкоду; 2) приймати присягу від службовців повітових служб; 3) приймати рішення у випадку відмови австрійських службовців від виконання своїх обов'язків; 4) затверджувати розпорядження повітових властей; 5) давати дозвіл на носіння зброї цивільному населенню; 6) здійснювати нагляд за діловодством усіх державних органів і службових осіб у повіті.

Закон регламентував також порядок виборів, структуру та функції «прибічних» національних рад. Передбачалося збереження старих кадрів службовців, особливо суспільно необхідних служб (комунальних, зв'язку, залізниць тощо). У законі зазначалося, що усі службовці, які дадуть письмове зобов'язання чесно служити Українській державі, залишаються працювати на своїх місцях. Повітового комісара призначав та звільняв державний секретар внутрішніх справ. Повітові військові коменданти та коменданти жандармерії підлягали повітовим комісарам виключно в питаннях громадської безпеки. Разом з тим закон вилучав з компетенції комісарів керівництво судами, поштою, телеграфом, залізницею, соляними копальнями та доменами, дозволяючи втручатися в справи цих інституцій лише у надзвичайних випадках⁴⁶.

⁴⁴ ДАЛЮ, ф. 257, оп. 1, спр. 23, арк. 15, 24; *Карпинець І.* Історія 8 галицької бригади (давнішої «Групи Рудки» або «Групи Гофмана») // Літопис Червоної Калини. – 1932. – Ч. 7–8. – С. 13; *Чайковський А.* Чорні рядки. Мої спомини за час від 1 листопада 1918 до травня 1919. – Л., 1930. – С. 14.

⁴⁵ ЦДІА у м. Львові, ф. 581, оп. 1, спр. 93, арк. 12.

⁴⁶ Діло. – 1918. – 18 падолиста.

16 листопада, на виконання Закону «Про тимчасову адміністрацію областей Західно-Української Народної Республіки» і з метою його конкретизації було видано розпорядження Державного секретаріату «Про державну адміністрацію» («Про адміністрацію Західно-Української Народної Республіки») ⁴⁷. У ньому вказувалося, що усі державні службовці колишньої австро-угорської держави, які складають письмову обіцянку чесно служити Західно-Українській Народній Республіці залишаються на своїх місцях. Усі органи виконавчої влади на місцях підлягають Державному секретаріату і відповідним галузевим секретарствам. Керівним органом державної адміністрації у повіті визначався державний повітовий комісар, «якого іменує і усуває Державний Секретар внутрішніх справ» ⁴⁸.

Зберігаючи попередній адміністративно-територіальний поділ, закон встановлював, що у повіті адміністративна влада належить повітовому комісару, який призначався державним секретарем внутрішніх справ. При комісарі шляхом виборів, у яких приймало участь населення повіту, утворювалася т. зв. повітова національна рада з дорадчим голосом. *Міських комісарів* призначав державний секретар внутрішніх справ, а у містечках і селах (містечкових і сільських громадах) громадських комісарів призначали повітові комісари. При міських, містечкових і сільських комісарах діяли т. зв. «*прибічні ради*», які обиралися населенням. Закон докладно врегулював компетенцію місцевих органів влади та управління, які у всій своїй діяльності підпорядковувалися урядові. Тимчасово, через відсутність нових законів, залишалося чинним австрійське законодавство. Усі попередні службовці державного апарату, пошт, залізниці і т. д., незалежно від національності, могли залишатися на державній службі й надалі, якщо вони склали письмове зобов'язання чесно служити Українській державі.

У повіті представником і основним органом державної адміністрації визначався «*український державний повітовий комісар*». Повіто-

вих комісарів призначав і звільняв державний секретар внутрішніх справ (§5). Їх основним правом і обов'язком було «берегти інтереси української державності і протидіяти всяким способам, скерованим проти неї». Повітові комісари призначали у селах і містечках *громадських комісарів*, якщо такі ще не були обрані населенням. Вони також мали право оголосити розпущеними місцеві «прибічні громадські ради», призначати до них нові вибори (§10).

Повноваження та обов'язки таких комісарів були 1 грудня 1918 р. ретельно зазначені в окремому Обіжнику Ради державних секретарів «До державних повітових комісарів про їх обов'язки та права», в якому, зокрема, зазначалося, що державний повітовий комісар «є найвищим органом української власті на повіті і як такий він покликаний в першій мірі стояти на сторожі обов'язуючих законів, примінювати їх точно і справедливо супроти всіх горожан держави без виїмку народності, віроісповідання і стану» ⁴⁹. Державний повітовий комісар керував справами цивільної адміністрації повіту, а також тими справами, що не підпадали під юрисдикцію й розпорядження військової влади, проте обидві влади (цивільна та повітова) мали спільними співдіями забезпечувати в повіті лад та публічну безпеку. З цією метою державний, а також для виконання своїх розпоряджень, повітовий комісар (як найвищий орган цивільного адміністрації) мав право звертатися за допомогою війська, при чому місцевий військовий комендант був зобов'язаний надати йому таку допомогу.

Більшість повітових комісарів були обрані на місцях, лише в кількох повітах комісара призначила центральна влада ЗУНР ⁵⁰. Зокрема для зміцнення виконавчої влади в стратегічно важливому Дрогобицькому повіті 12 листопада 1918 р. туди був призначений комісаром один із лідерів УНДП Антін Горбачевський. Івана Макуха львівська делегація УНРади призначила повітовим комісаром Товмача ⁵¹. Затвердження повітових комісарів продовжувалось до кінця 1918 року ⁵².

⁴⁷ ЦДІА у м. Львові, ф. 581, оп. 1, спр. 96, арк. 8–9.

⁴⁸ Там само.

⁴⁹ ЦДАВО України, ф. 2192, оп. 2, спр. 3, арк. 38.

⁵⁰ *Когут О.* Дещо про адміністрацію в українській державі (З.О.У.Н.Р.) // Календар товариства «Просвіта» на звичайний рік 1923. – Льв., 1922. – С. 96; *Цегельський Л.* Від легенд до правди. Спомини про події в Україні зв'язані з Першим Листопадом 1918 р. – Нью-Йорк; – Філадельфія, 1960. – С. 88.

⁵¹ Урядове повідомлення // Товмацькі вісти. – 1918. – 12 падолиста.

⁵² Повітові комісари // Нове життя. – 1918. – 19 грудня.

Очолити повітові комісаріати відомі в Галичині громадсько-політичні діячі, серед них – колишні послы до Державної Ради у Відні та Галицького Союму у Львові, діячі УНДП та УРП, члени УНРади, а саме: Лев Бачинський (Станіславів), Степан Витвицький (Львів), Северин Данилович (Долина), Теофіль Окуневський (Городенка), Михайло Король (Жовква), Андрій Чайковський (Самбір) та ін.

Повітові комісари ЗУНР–ЗО УНР у 1918–1919 рр. нерідко змінювалися. Наприклад, протягом листопада–грудня 1918 р. посаду комісара Рава-Руського повіту займали почергово три особи⁵³. У практиці ЗУНР використовувалися й інші форми адміністрування. Стрийським і суміжними повітами в першій половині листопада 1918 р. керував колишній посол до австрійської Державної Ради Володимир Сінгалевич. Наділений повноваженнями від львівської делегації УНРади та іменованій «диктатором Стрийщини»⁵⁴, він утворив Директоріат, до якого входили він й обрані Остап Весоловський та Остап Нижанковський. Директоріат займався організацією української влади та призначав начальників державних установ у даному регіоні⁵⁵.

Крім створення виконавчих структур влади, в повітових центрах ЗУНР у листопаді–грудні 1918 р. розпочався процес формування і представницьких органів – *повітових УНРад*. За своїми функціями вони повинні були замінити повітові ради, що діяли при австрійському режимі (повітова Рада складалася з 26 осіб, обраних за куріальною системою; на чолі такої Ради стояв маршалок та виконавчий орган – виділ, складений з осіб, яких обирала Рада)⁵⁶. Центральні органи ЗУНР на початках правління не

ставили питання про творення повітових УНРад як органів самоврядування. Львівська делегація УНРади визначила компетенцію прибічних Рад лише як дорадчих і виконавчих органів для повітових комісарів⁵⁷. Державний секретаріат внутрішніх справ, у віданні якого опинилася організація влади на місцях, також вважав, що в умовах революції першочерговим питанням є зміцнення виконавчої вертикалі. Прибічні Ради з дорадчими функціями, які підпорядкувалися повітовому комісару були дійсно створені в окремих повітах⁵⁸, але за відсутності зв'язку зі Львовом процес творення місцевих органів влади часто відбувався самодіяльно. С. Стебельський згадував, що у перші місяці 1919 р. «деякі інституції, як Повітові Національні Ради, Харчеві Союзи і т. п. не мають з'ясованої і постійної правової форми – їх характер є більше автономічний»⁵⁹.

У різних місцевостях утворювалися відмінні за організаційною формою повітові УНРади (прибічні Ради, повітові Комітети УНРади). Спочатку їх основу творили місцеві Народні Комітети УНДП, гуртки лідерів національно-просвітніх товариств з числа місцевої інтелігенції, службовців та духовенства. Протягом листопада–грудня 1918 р. у процесі реорганізації Рад у постійно діючі органи місцевого самоврядування вони доповнювалися і розширювалися на міжпартійній основі із залученням широких верств місцевого населення. Врешті-решт повітові УНРади поступово набували статусу органу місцевого самоврядування, з часто вирішальним голосом у політико-адміністративних питаннях⁶⁰, проте діяли повітові УНРади не в усіх місцевостях⁶¹.

У травні 1919 р. урядом було підготовлено Закон «Про повітові народні (трудова) ради»,

⁵³ ДАЛО, ф. 257, оп. 2, спр. 1066, арк. 14, 27.

⁵⁴ Там само, оп. 1, спр. 23, арк. 45, 45 зв, 47.

⁵⁵ Там само. – Арк. 47.

⁵⁶ *Łuczak A.* Samorząd terytorialny w programach i działalności stronnictw ludowych 1918–1919. – Warszawa, 1973. – S. 29.

⁵⁷ ЦДІА у м. Львові, ф. 581, оп. 1, спр. 93, арк. 12 зв; Львівська делегація Національної Ради // Діло. – 1918. – 29 жовтня.

⁵⁸ ДАЛО, ф. 257, оп. 1, спр. 23, арк. 48, 52.

⁵⁹ *Ст. Ст. [Стебельський С.]* Начерк державного устрою Західньої Области Української Народньої Республіки // Українець. Календарик на звичайний рік 1919. – Станіславів, 1919. – С. 33.

⁶⁰ *Чубатий М.* Державний лад на Західній Области Української Народньої Республіки. – С. 26.

⁶¹ Там само. – С. 27.

через які, як зазначав І. Макух на окружному вічі в Коломиї, «в повіті населення буде рішати та контролювати урядників»⁶². До компетенції цих *повітових народних рад* мали належати такі справи: господарські (технічні, відбудова краю, доріг, регуляції), громадські, санітарні, шкільні (і позашкільна освіта), опіка над жертвами війни (сиротами, інвалідами) і харчові справи.

Паралельно з організацією цивільних органів адміністрації в повітових центрах створювалися військові органи – *міські комендатури, повітові, окружні та обласні Військові Команди*. Загалом цивільна і військова українська влада на місцях намагалися співпрацювати і координувати свої зусилля⁶³.

Перед захоплення польськими військами Львова (22 листопада 1918 р.) Рада державних секретарів та частина членів УНРади 21 листопада 1918 р. залишили місто і виїхали до Тернополя. Захищати інтереси українського населення у Львові було уповноважено членів УНРади Л. Ганкевича, В. Охримовича та С. Томашівського.

Наприкінці листопада – на початку грудня 1918 р. у Галичині було проведено додаткові вибори від громадських організацій повітів і великих міст (національні меншини з свого права представництва в УНРаді не скористалися).

Від 21 листопада 1918 р. до 2 січня 1919 р. уряд ЗУНР перебував у Тернополі. Урядові установи розташовувалися в українській гімназії по вул. Камінна, будинок не зберігся), у польській гімназії по вул. Конарського (тепер – вул. М. Грушевського), а також у магістраті (будинки не зберігся) та в готелі «Подільський» (нині – готель «Україна»)⁶⁴.

2 січня 1919 р. влада ЗУНР переїхала до Станіслава (тепер – Івано-Франківськ). У 1919 р. також і УНРада продовжила свої засідання у Станіславі, де відбулися три сесії (2–4 січня, 4–15 лютого та 25 березня – 15 квітня 1919 р.). Тут перше засідання УНРади відбулося 2 січня 1919 р. у залі кінотеатру «Аустрія» (сьогодні – готель «Дністер» на вул. Шевченка, 1). Доповнена представниками від повітів та міст, УНРада

номінально мала складатися з близько 150 членів. Але в сесіях брали участь близько 130 делегатів – частина депутатів постійно перебувала у Відні та в дипломатичних відрядженнях, інші залишилися у захоплених польськими і румунськими військами землях (частина з них була інтернаціоналізована). УНРада, на відміну від наддніпрянської Центральної Ради, не була соціалістично спрямована. Більшість у ній (майже дві третини) склали націонал-демократи, радикали та соціал-демократи. Інші члени були або безпартійними, або належали до дрібних партійних груп як, наприклад, селянсько-радикальна група (фракція) К. Трильовського, що відкололася від радикалів. За соціальною ознакою в парламенті ЗУНР переважали середні й заможні селяни, світська інтелігенція та духовенство. Національні меншини відмовилися брати участь в УНРаді, а відтак вона мала суто український характер і спрямування.

2–4 січня 1919 р. було створено 9 комісій УНРади: земельна, військова, законодавча, технічної відбудови, фінансова, шкільна, закордонних справ, суспільної опіки, комунікацій; 15 лютого 1919 р. – адміністративна.

4 січня 1919 р. було прийнято декілька конституційних актів, що регламентували її компетенцію, організацію та діяльність, а саме: про Виділ УНРади; доповнюючий Статут; про спосіб оголошення законів та розпоряджень; про недоторканність членів УНРади.

Зокрема було прийнято Закон про утворення *Президії УНРади* у складі голови (президента) УНРади та чотирьох його заступників. Згідно з Законом від 4 січня 1919 р. Українська Національна Рада обрала свою Президію. Президія складалася з президента Республіки (Є. Петрушевич) та 4-х його заступників (Л. Бачинський, С. Вітик, О. Попович, А. Шмигельський). Секретарями стали С. Витвицький та О. Устіянович, а заступником секретаря – С. Сілецький.

Того ж дня, 4 січня 1919 р., було утворено важливий державний орган – *Виділ Української Національної Ради* – комітет з 10 членів на чолі з президентом, повноваження якого регулював

⁶² Республіка. – 1919. – 13 травня.

⁶³ Павлишин О. Основні події і дійові особи української революції 1918 р. на території Львівщини // Сторінки історії ЗУНР–ЗОУНР. 1918–1919 рр. Методичний посібник до 80-річчя проголошення Західно-Української Народної Республіки. – Льв., 1998. – С. 12–26.

⁶⁴ Матейко Р. Галицькі лицарі волі. Українські визвольні змагання на Тернопільщині 1900–1920 років у контексті історії України... – С. 89.

окремий закон. Виділ мав дорадчий характер при президентові Є. Петрушевичу. За партійним складом до нього увійшло 6 представників УНДП, 2 соціал-демократи та 2 радикали, а саме: Є. Петрушевич (президент), Л. Бачинський (УРП), С. Вітик (УСДП), А. Горбачевський (УНДП), Г. Дувіряк (УРП), М. Новаковський (б/п), Т. Окуневський (УНДП), О. Попович (УНДП), А. Шмігельський (УРП), С. Юрик (УНДП)⁶⁵.

До компетенції Виділу УНРади входило призначення членів уряду, керівників вищих і військових установ, здійснення права помилування, публікація державних законів⁶⁶. Виділ репрезентував державу у зовнішніх відносинах, призначав членів уряду, приймав їх відставку, підписував і публікував закони тощо (фактично виконував функції колегіального глави держави). Виділ мав діяти під час функціонування УНРади, до обрання нового парламенту. Рішення Виділу приймалися більшістю голосів, а у випадку їх рівності переважав голос президента.

4 лютого 1919 р. Виділ Української Національної Ради призначив новий уряд республіки, який очолив націонал-демократ *Сидір Голубович*, що водночас став і секретарем фінансів, торгівлі і промислу. Решта посад було поділено таким чином: державний секретар закордонних справ – В. Панейко, якого згодом замінив Л. Цегельський, а потім – М. Лозинський (усі – націонал-демократи), держсекретар внутрішніх справ – І. Макух (радикал), держсекретар військових справ – Д. Вітовський (радикал), якого після загибелі заступив В. Курманович (безпартійний), держсекретар судівництва – О. Бурачинський (націонал-демократ), держсекретар земельних справ – М. Мартинець, держсекретар освіти і віросповідань – А. Артемович, дер-

жсекретар шляхів, пошти і телеграфу – І. Мирон, держсекретар громадських робіт – М. Казаневич (усі – безпартійні). Як відзначав М. Лозинський «політично сей кабінет [міністрів], треба схарактеризувати як коаліцію національних демократів і радикалів при співучасті фахівців»⁶⁷. Т. Окуневський (референт законодавчої комісії) характеризував вищу владну структуру ЗУНР таким чином: «Законодатна власть в руках [Української Національної] Ради, виконуюча власть в руках правительства», а Виділу УНРади були надані «суверенні права», а саме: «іменування та припинення демісії державного секретаріату, амністія і аболіція, провірювання і проголошення законів та репрезентація на вні»⁶⁸.

Місцевими органами влади були повітові Національні Ради, що склалися з представників авторитетних службовців, селян, священників. Наприклад, у Бучацькому повітовому комітеті (виконавчий орган ради), який налічував 15 чоловік, було: 9 селян, 4 священники та 2 адвокати⁶⁹.

Державний секретаріат на той час складався з представників націонал-демократичної (перейменованої в березні 1919 р. на трудову), радикальної і соціал-демократичної партій⁷⁰. Очолював уряд, як вже зазначалося вище, спочатку К. Левицький, а потім С. Голубович. Державний секретаріат мав 14 державних секретарів: внутрішніх справ, закордонних справ, фінансів, юстиції, віросповідань, освіти, військових справ, земельних справ, торгівлі і промисловості, публічних робіт, праці і суспільної опіки, суспільного здоров'я, шляхів, пошти і телеграфу. Крім цього, до складу Державного секретаріату входив голова або заступник Українського харчового уряду (управління), який був створений УНРадою 29 жовтня 1918 р. За розпорядженням

⁶⁵ Тищик Б. Й., Вівчаренко О. А. Західноукраїнська Народна Республіка 1918–1923 рр. – Коломия, 1993. – С. 26–27.

⁶⁶ Вістник державних законів і розпорядників Західної Области Української Народньої Республіки. – 1919. – Вип. 1. – 31 січня. – С. 2.

⁶⁷ Лозинський М. Українська революція. Розвідки і матеріяли. Галичина в роках 1918–1920... – С. 64.

⁶⁸ Педич В., Маруценко О. Сесія Української Національної Ради (січень 1919 р.) у Станіславові на сторінках часопису «Нове життя» // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Вип. 6. – Льв., 2000. – С. 58.

⁶⁹ Тищик Б. Й. Галицька Соціалістична Радянська Республіка (1920 р.). – Л., 1970. – С. 37.

⁷⁰ Діло. – 1918. – 10 листопада.

Українського харчового уряду (УХУ) у повітах були створені повітові Харчові управи.

З плином часу зазнав змін (персональних і структурних) виконавчо-розпорядчий орган держави – Державний секретаріат. Як зазначалося вже вище, спочатку Державний секретаріат складався з голови (президента) і 14 державних секретарів, які очолювали галузеві секретарства. Однак вже в кінці листопада в силу ряду обставин (деякі секретарі подали у відставку, інші не приступили до праці взагалі) число секретарств було скорочено. Так, Державні секретарства освіти і віросповідань були об'єднані, також було об'єднано Державні секретарства шляхів, пошти і телеграфу. Ліквідовано Державні секретарства суспільної опіки і праці та суспільного здоров'я⁷¹. Замість цих двох останніх у складі Державного секретарства внутріш-

ніх справ було створено відповідні відділи. Вони очолювалися товаришами (заступниками) держсекретарів. До складу Державного секретарства внутрішніх справ як окремий відділ було також включено Харчовий уряд. Після цих змін у складі уряду залишилося 10 державних секретарів.

Слід відзначити, що ще в кінці листопада 1918 р. Українська Національна Рада вирішила утворити у складі уряду нові секретарства: польське, єврейське і німецьке з метою, як зазначалося, щоби зберегти національні права цих націй в Українській державі. Проте така пропозиція УНРади залишилася нереалізованою: ні поляки, ні євреї, ані німці не побажали створити свої секретарства, виділити до них своїх представників.

Закінчення в наступному номері

---

⁷¹ Чубатий М. Державний лад на Західній області Української Народної Республіки. – Л., 1921. – С. 17.